

Bigband pustede nyt liv i Rolling Stones-travere

Bobo Moreno og Klüvers Big Band fortolkede rullestenenes hits på Bryggen.

Af [Henrik Palle](#)

Vel er Bobo Moreno ikke Mick Jagger og Klüvers Big Band hverken Keith Richards, Charlie Watts eller Bill Wyman; men alligevel fik de pustet nyt liv i en række af rullestenenes mest elskede travere.

»Skal Rolling Stones sange nu spilles af et big band. Det er da ellers slemt nok, når de selv gør det«, sagde en kollega spøgefuldt (han er først og fremmest Beatles og Bob Dylan-mand), da han hørte, at denne anmelder skulle en tur på Islands Brygge og høre det århusianske Klüvers Big Band forsøge sig med en håndfuld af de legendariske rullestens mindst lige så legendariske sange.

Nyt liv i klassikere

Han skulle have været der, skulle han.

For på trods af det halsbrækkende i opgaven at fortolke numre fra et katalog af sange, der er både ærefrygtindgydende og sakrosankt, så lykkedes det for det ekstremt velspillende jyske orkester at puste en hel del nyt liv i elleve af den britiske beatgruppes mest (med en enkelt undtagelse) klassiske hits.

»It's Only Rock'n Roll«, sang Mick Jagger i 1974 på pladen af samme navn.

Til det svarede sangeren Bobo Moreno 36 år senere: »Det' jazz altsammen«, da han skulle forholde sig til, hvorvidt en virkelig råswingende shuffle-udgave af hitsinglen 'Honky Tonk Women' nu også var koncertens eneste rigtige jazz-nummer.

Med charme

Men da var den diskussion allerede for længst lagt død, idet publikum havde overgivet sig. Jazz, rock, beat eller noget midt i mellem. Det betyder ikke spor, så længe det, med Ellingtons ord, har det der swing. Og det havde det altså.

For arrangementerne var for de flestes vedkommende både frække og loyale, og Bobo Moreno fortolkede med vanlige charme materialet på sin måde, men uden hverken bevidst at lægge distance til det oprindelige foredrag eller overgøre sin versionering.

Orkestret lagde ud med en version af 'Street Fighting Man' fra 1968-albummet 'Beggars Banquet', og den fremstod i sine nye klæder som en latin-sag, og noget af det første, man lagde mærke til, var dens smukke melodilinje, og ikke det heftige guitarriif, der sparker nummeret i gang for Jagers vrængende vokal på pladen.

Det blev en strømpil for, hvad der skulle ske i de kommende par timer.

Ømt og poetisk

Thi alle sangene var blevet tænkt igennem på ny af den amerikanske arrangør Matt Harris og derefter restaureret med skyldig hensyntagen til såvel harmonik som melodik, men bestemt ikke musikalsk genre.

Hvorfor det talstærke publikum, der skamløst nød både musikken, solen, fadøl og for visses vedkommende også en delikat udseende grill-buffet, blev præsenteret for eksempelvis for balladen 'You Can't Always Get What You Want' (fra 'Let It Bleed') som en øm og poetisk duet mellem barytonsaxofon og elbas, krydret med en stilren bebopparafrase på Pelle Fridells altsaxofon og 'Under My Thumb' (med titellinjen på spansk) som en slags mellemamerikansk partysang med mariachi-trompeter og sejt salsaklaver ved den alsidige tangentspiller Mads Bærentzen.

Der var godt nok også et par svipsere: En forholdsvis uforløst 'Ruby Tuesday' og en lidt kedelig 'Baby Break It Down' (fra Voodoo Lounge) trak fra i karakterbogen.

Og den afsluttende 'Waiting for a Friend' (fra 'Tattoo You') lykkedes det ikke at afæske forlægget noget nyt. Men resten, for pokker da.

Suveræn saxofonist

Aftenens solist var den unge norske tenor- og altsaxofonist Marius Neset, som til daglig slår sine folder i det rent ud sagt røvsparkende fede power-jazz-ensemblet JazzKamikaze.

Hold da helt ferie, hvor spiller han godt på såvel den ene som den anden slags saxofon. Især hans sopranspil har en hjertegribende renhed og en poetisk tone, og han formulerer sig i velartikulerede musikalske sætningsarabesker, hvor ingen tone synes mindre end omhyggeligt frembragt, og hvor der på intet tidspunkt bruges energi på at demonstrere teknisk formåen – hvilket også ville være åndet, idet selv en musikhader på få sekunder ville være overbevist om mandens instrumentale overlegenhed og store fantasi.

Han var en fornem oplevelse.

Det samme var orkesterets rytmegruppe – Morten Ramsbøl brillerede med superfunky indsatser, glimrende korsang og fint samarbejde med såvel den svenske trummis Jonas Holgersen som med manden bag flygelet og den diskrete guitarist Søren Bo Addemos, der klogelig undlod at forsøge sig med at eftergøre Keith Richards pløkihamrende guitarstil.

Veludført projekt

Ved at høre Rolling Stones-sange i jazzede sammenhænge, blev man sig nye aspekter af dem bevidst.

Arrangementerne og fremførelsen åbnede de klassiske numre, så man ikke mindst blev opmærksom på, hvorfor de er så elskede: 'Wild Horses' yndefuldt hensygnende melodilinjer; 'Lady Jane's' sirlige rokokko-anslag. Og det var virkelig sjovt at høre '(I Can't Get No) Satisfaction', hvor guitarrikket, et af rockens allermest udødelige, i den grad blev underspillet – for det gjorde ikke noget.

Så overordnet: En rigtig dejlig udendørs koncert, der forhåbentlig medvirkede til at bryde nogle gamle grænser ned mellem musikalske genrer. For det var sgu et godt og veludført projekt.